

Kolumni Helmi 9.12.2009

ITSENÄISYYDEN ILOA

Istuin Kemin kaupungin itsenäisyysjuhlassa ja nautin. Lavalla esiintyivät Kemin lyseon lukion oppilaat, oma kuopukseni muiden mukana. Juhlan teemana oli monikulttuurinen, itsenäinen Suomi. Juhlassa oli perinteisiä elementtejä, isänmaallisia lauluja, kauniita kuvia suomalaisesta luonnosta, kotikaupungin kaduilta ja maisemista. Perinteen lisäksi saimme eläytyä nuorten esittämään lähihistoriaan, välähdyksiin keskuuteemme tulleista ulkomaalaisista, parempaa elämää etsimään lähteneistä siirtolaisista ja rajojen avautumisesta Eurooppaan. Juhlapuhe oli vaikuttava, nuoren miehen ajatuksia herättävä pohdinta, jota juhlayleisö seurasi hiirenhiljaa.

Nuorten into ja esiintymisen riemu ilahduttivat ja innostivat näkemään itsenäisyyden uudella, avaralla tavalla; itsenäisinä suomalaisina voidaan elää huolimatta muutoksista tai siitä, etteivät kaikki kansalaisemme näytä samalta kuin minä itse. Isänmaan puolesta taistelleita veteraanejakaan ei unohdettu ja Maamme-laulu kaikui entisellä voimallaan juhlan päätteeksi.

Kemissä on jo usean vuoden ajan annettu kouluille vastuu itsenäisyysjuhlan järjestämisestä. Juhlat ovat olleet koskettavia ja puhuttelevia ja ne ovat vetäneet salit täyteen juhlijoita. Olen varma siitä, että mukana olleet lapset ja nuoret ovat oppineet jotakin tärkeää niin historiasta kuin tämän päivän kotimaastaankin. Opettajat ovat nähneet paljon vaivaa tehdäkseen juhlista oman koulun ja sen oppilaiden näköisiä ja ovat onnistuneet siinä hienosti. Jokaisessa koulussa on uskomattoman paljon lahjakkaita nuoria, jotka esiintyvät sydämensä riemulla ja koskettavat jokaista kuulijaansa.

Pohdiskelin juhlan jälkeen kotikaupunkimme ja asuinseutumme halua tai haluttomuutta muutoksiin. Ajattelin, että olisi se niin hienoa, jos voisimme hyväksyä niin vieraasta maasta tulleet kuin naapurissakin asuvat ihan tasavertaisina ja jospa olisimme vielä halukkaita yhdessä rakentamaan parempaa tätä päivää ja huomista. Väkisinkin ajatus kiiri edessä olevaan kuntajakoselvitykseen ja siihen, mikä on olennaista; sekö, että rajat ovat kiinni ja entinen malli jatkuu vai olisiko olemassa jotakin uutta ja parempaa, joka odottaa löytäjänsä. Ajattelin, että meidän aikuisten pitäisi pystyä näkemään eteenpäin nuorten silmin, ei niinkään tuijottaen menneisyyteen, vaan tähän hetkeen ja tulevaisuuteen. Jospa voisimme poimia menneisyydestä niitä rakennusaineita, joilla voimme rakentaa paremman huomisen, mutta emme jäisi liikaa pohtimaan menneitä virheitä ja tekisi niistä esteitä tulevalle.

Ritva Sonntag